

SARA
SHEPARD

Micutele mincinoase

PERFECTIONISTELE

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS
—2019—

CAPITOLUL UNU

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ ÎNSORITĂ DE JOI, Parker Duvall își croia drum cu dificultate pe holurile aglomerate ale liceului Beacon Heights, o școală care oferea laptopuri Apple de parcă ar fi fost, ei bine, mere, și se lăuda cu cele mai mari medii de admitere la facultate din tot statul Washington. Deasupra, pe un banner maroniu cu alb, scria: FELICITĂRI, BEACON! VOTAT CEL MAI BUN LICEU DIN NORD-VESTUL PACIFICULUI AL CINCILEA AN CONSECUTIV DE CĂTRE U.S. NEWS&WORLD REPORT! BAFTĂ, PEȘTII-SPADĂ!¹

„Reveniți-vă odată”, voi Parker să strige, dar nu o făcu, deoarece ar fi părut nebulie curată, chiar și venind din partea ei. Se uită pe hol. Un grup de fete în fuste de tenis și impecabil machiate erau adunate în jurul oglinzii dintr-un vestiar, dându-se sârguincios cu luciu de buze. La câțiva metri distanță, un tip în cămașă înmâna fluturași pentru alegerile consiliului de elevi, zâmbind și etalându-și dinții orbitor de albi. Două fete ieșiră din sala de spectacole și trecură pe lângă Parker, în timp ce una dintre ele spunea: „Chiar sper să obții rolul, dacă nu-l primesc eu. Ești *atât* de talentată!”

¹ Peștele-spadă este mascota liceului Beacon Heights (n. red.).

Parker își dădu ochii peste cap. „Nu vă dați seama că nimic din astea nu contează?” Toată lumea se lupta să obțină ceva sau să ajungă în vârf... și pentru ce? Ca să aibă o șansă mai bună la bursa perfectă? O ocazie mai bună să obțină stagiul perfect? Perfecțiune, perfecțiune, perfecțiune, laudă, laudă, laudă! Bineînțeles, și Parker fusese cândva așa. Nu cu mult timp în urmă, Parker fusese populară, inteligentă și ambițioasă. Avea un catralion de prieteni pe Facebook și Instagram. Făcea sondaje complicate la care participa toată lumea și, dacă se ducea la vreo petrecere, era în centrul atenției. Era invitată peste tot și i se cerea să se înscrie în toate cluburile posibile. Tipii o însoțeau până în clasă și-o imploarau să iasă cu ei.

Însă, după *incident*, acea Parker care se ridicase din cenușă cu un an în urmă purta aceeași glugă în fiecare zi ca să-și ascundă cicatricile care-i brăzdau chipul cândva frumos. Nu se ducea niciodată la petreceri. Nu mai intrase pe Facebook de luni de zile, nu-și imagina că putea să meargă la întâlniri, iar cluburile nu o interesau. Nimeni nu-i arunca nicio privire când mergea pe hol. Iar *dacă se întâmpla* să fie privită, lumea o făcea cu neliniște și teamă. „Nu vorbi cu ea! E distrusă. E ce s-ar putea întâmpla dacă nu ești perfect.”

Tocmai voia să intre în sala de studii cinematografice, când cineva o prinse de braț.

— Parker! Ai uitat?

Cea mai bună – și singura – prietenă, Julie Redding, era în spatele ei și arăta ca scoasă din reviste cu o bluză de un alb impecabil și părul arămiu strălucitor. Ochii însă o trădau: era îngrijorată.

— Ce să uit? mormăi Parker, trăgându-și mai bine gluga peste față.

— De adunarea de azi. Prezența e obligatorie.

Parker se holbă la prietena ei. De parcă i-ar fi păsat de vreo adunare!

— Haide!

Julie o trase după ea pe hol, iar Parker o urmă fără tragere de inimă.

— Deci, unde ai fost? șopti Julie. De două zile îți tot trimit mesaje. Ai fost bolnavă?

Parker pufni batjocoritor.

— Bolnavă de viață.

Chiulise de la ore aproape toată săptămâna. Pur și simplu nu avusese chef să se ducă la școală. Nu prea își amintea ce *făcuse* în timpul acesta; memoria pe termen scurt îi juca feste.

— E contagioasă chestia asta, așa că ar fi mai bine să păstrezi distanța!

Julie strâmbă din nas.

— Și te-ai apucat din nou de fumat? Miroși dezgustător!

Parker își dădu ochii peste cap. Julie era ceea ce colega ei numea „o mamă ursoaică”: feroce și protectoare. Nu trebuia să uite însă că asta era ceva adorabil, mai ales deoarece nimănui altcuiva nu-i păsa dacă trăia sau murea. Julie era tot ce mai rămăsese din vechea ei viață și, acum că Parker era învăluită în umbră, Julie era noua fată la modă din Beacon, nu că Parker ar fi fost invidioasă pe titlul ei. Julie avea propriii demoni cu care să se lupte; cicatricile ei erau lăuntrice.

Pe hol, trecură pe lângă Randy, omul de serviciu, un hipiot care-și dădea silința să păstreze mereu curățenia în școală. Sala de spectacole era chiar în față, iar Julie împinse ușa grea de lemn. Încăperea imensă era plină de copii, dar, în mod straniu, părea să fie liniște. Mulți dintre puști vorbeau fonfăit. Unii clătinau din cap. Câteva fete se îmbrățișau. De îndată ce Parker

văzu poza uriașă a lui Nolan pe scenă, fetei îi scăzu tensiunea. Sub fotografie, florile alcătuiau cuvintele „Odihnească-se în pace!”.

Se uită la Julie, simțindu-se păcălită. Spera că momentul comemorativ dedicat lui Nolan avusese loc într-una dintre zilele în care chiulise.

— Am plecat! șopti ea, dând înapoi.

Julie o apucă de braț.

— Te rog! insistă fata. Dacă nu rămâi... ei bine, știi *tu*... S-ar putea să pară ciudat.

Parker își mușcă buza. Era adevărat. După cele întâmplăte la petrecerea lui Nolan, nu-și permiteau defel să atragă atenția asupra lor.

Se uită în jur. Mackenzie Wright și Caitlin Martell-Lewis erau cu câteva rânduri mai în față. Ava Jalali era de partea cealaltă a culoarului, stând țeapănă lângă iubitul ei. Fetele se uită în direcția nou venitelor și făcură un schimb de priviri cu ele. Deși încercau să nu se piardă cu firea, păreau speriate. Era ciudat. Parker nu prea le cunoștea și, totuși, se simțea legată de ele pe viață.

„Cum ai face-o? Adică, dacă ai vrea să-l omori?”

Parker tresări. Cuvintele Avei, rostite în ziua aceea în sala de studii cinematografice, îi răsăriră atât de natural în minte, de parcă fata ar fi fost chiar lângă ea, șoptindu-i-le la ureche. Se uită din nou la scenă. Domnul Obata, directorul, se uita la niște diapozitive pentru prezentarea pe care urma să o susțină. Unele erau fotografii cu Nolan de-a lungul anilor: de când câștigase campionatul statal de lacrosse, de când fusese încoronat rege al balului, apoi în centrul atenției la cantină. Apărea și Parker în câteva dintre ele, de pe vremea în care ea și Nolan fuseseră prieteni. Alte diapozitive conțineau imagini generice ale unor pastile pentru care aveai nevoie de rețetă.

Așadar, urma să transmită și un mesaj antidrog, de vreme ce se zvonea că puștiul luase accidental o supradoză de OxyContin, drogul lui preferat.

Apoi urmă ceva neașteptat: fotografia lui Nolan postată on-line de Mackenzie la scurt timp după petrecere, cea cu scrisul de pe fața lui. În mare parte, imaginea era neclară, dar comentariile de dedesubt – un lung paragraf care spunea lumii cât de oribil era Nolan – nu erau. Așadar, avea să se discute și despre agresiune.

Ironia ironiilor, având în vedere că Nolan fusese cel mai mare agresor dintre toți.

Gândindu-se la Nolan, mintea lui Parker parcă o luă razna. Se urcase cu el în mașină. Râsesse la glumele lui murdare. Condușeseră cu viteză de-a lungul drumului de coastă ca să-și alunge teama. Se simțiseră bine, bând împreună aproape o sticlă întreagă de votcă. Și, apoi, în ultima seară, el îi strecurase OxyContin în băutura, fără să-i zică. După aceea, spusese: „Nu e uimitor? E gratis. Cadoul meu pentru tine.”

Ani la rând fuseseră prieteni, dar, după noaptea aia, el nu-i mai vorbise. Se prefăcuse că ea nu mai exista. Și, pe de altă parte, fusese vina lui. Dacă nu i-ar fi dat pastilele alea, lucrurile ar fi fost diferite acum. Ea ar fi fost ca înainte. Zdravă la cap. Frumoasă, plină de viață. Prezentă. *Perfectă*.

„O merită”, își aminti că spusese cu doar câteva zile în urmă. „Toți îl urăsc, doar că sunt prea speriați să recunoască. Am fi niște eroine dacă i-am face o farsă.”

Brusc, i se păru că lumea se clătina. O durere orbitoare îi străbătu fruntea, strălucind ca un fulger în fața ochilor ei. Când încercă să se miște, mușchii i se încordară. Cu un fluturat de pleoape, închise ochii.

Julie o împinse înainte.

— Haide! șopti ea. Trebuie să ne așezăm și să ne purtăm *normal*.

Un alt val de durere o lovi. Genunchii i se înmuieară. După accident, avusese destule migrene, încât să știe că toate acestea erau începutul unei stări de rău accentuate, dar nu putea să o aibă aici; nu în sala de spectacole, în fața tuturor.

Ea gemu ușor. Vedea ca prin ceață și abia reuși să distingă grija brusc întipărită pe chipul lui Julie.

— O, Doamne! exclamă Julie, care păru să înțeleagă ce se petrecea. Nu mi-am dat seama! Haide!

Julie o trase și o conduse din sală spre casa de bilete. Aerul mirosea a produse de curățat cu lămâie, iar fire de praf se roteau în aer. Afișele pentru viitoarele evenimente acopereau fereastra: un fluturaș pentru *Guys and Dolls*¹, un altul pentru concertul din toamnă al orchestrei. Era chiar și un vechi program în care apărea Parker, de pe vremea în care jucase rolul Julietei în clasa a zecea.

Julie o ajută pe Parker să se așeze.

— Respiră! zise ea încetișor. E grav, nu-i așa?

— Mă simt bine, reuși Parker să spună, cu degetele încleștate în păru-i blond.

Clipi de câteva ori, iar vederea i se limpezi. Durerea se transformă într-una surdă, dar tot nu reuși să se adune.

— Ești *sigură*? întrebă Julie, îngenunchind lângă ea. Vrei să o aduc pe asistentă?

— Nu! cârâi Parker și inspiră, cutremurându-se. Mă simt bine. E o simplă durere de cap.

Julie își încleștă maxilarul, umblă în poșetă și scoase flaconul cu aspirină pe care-l tot căra cu ea tocmai pentru astfel de

¹ Celebru musical american din 1950. Muzica și versurile au fost compuse de Frank Loesser (n. red.).

ocazii. Îi dădu două pastile lui Parker, iar aceasta le înghiți fără apă, simțind tabletele aspre zgâriindu-i gâtul.

Julie așteptă până când Parker înghiți cu greu medicamentele, apoi trase aer în piept.

— Te-ai mai gândit... să vorbești cu un psiholog?

Parker se îndepărtă.

— N-o luăm iar de la capăt cu asta!

— Vorbesc serios!

Rugămintea se citea în ochii lui Julie.

— Parker, durerile tale de cap sunt din ce în ce mai grave, iar stresul nu te ajută. Și chestia asta cu Nolan... Ei bine, pur și simplu îmi fac griji în privința ta.

— Fără psiholog!

Parker își încrucișă brațele la piept. Se imaginează pe dată dezvăluindu-și sufletul unui străin, în vreme ce el o fixa cu privirea și-o întreba: „Ei bine, ce simți în legătură cu asta?” De parcă i-ar fi păsat cu adevărat!

— Am vorbit recent cu cineva... despre mama.

Parker se întoarse cu fața la ea.

— Ce? Când?

— Săptămâna trecută. Voiam să-ți spun, dar s-au întâmplat toate și...

Fata amuți.

Parker își privi cea mai bună prietenă în ochi. Julie părea atât de optimistă! Parker știa că prietenei sale îi era greu și că acum era diferită de cea care fusese înainte să se întâmple toate. Julie era tot ce îi mai rămăsese. Nu voia să o dezamăgească.

— Bine! mormăi ea. Dar să nu te superi dacă renunț după zece minute.

— S-a făcut!

Umerii lui Julie se relaxară vizibil, iar ea îi zâmbi sincer și recunoscător lui Parker.

— Dar nu ai să o faci. Chiar cred că te-ar putea ajuta.

Parker se ridică, își luă „la revedere” de la Julie printr-un semn din cap și se îndreptă spre ieșire. Brusc, simțea cu disperare nevoia de o țigară.

Traversă parcare spre un loc pe care-l numea Crângul, un pâlc de copaci pe care-l descoperise împreună cu Nolan în clasa a zecea și pe care-l transformaseră în spațiul unde fumau și-și petreceau timpul. Mirosea mereu a ploaie și a sevă. Aici, la adăpostul frunzelor, Parker putea să fie ea însăși: Parker cea furioasă, Parker cea nebună sau Parker cea chinuită și distrusă. Nu conta. Nimeni nu venea niciodată aici.

Căută o țigară și o aprinse cu nerăbdare. Când nicotina îi intră în sânge, o altă amintire cu Nolan își făcu loc în mintea ei. După ce se cherchelise în seara aia, la petrecerea lui, se uitase la ea, *chiar* o privise pentru prima dată de la accidentul ei, și nu spusese decât „Am știut întotdeauna că ești o cățea nebună”.

Parker se sili să deschidă ochii. „Nu”, își spuse ea. Nu avea să se lase dusă de val. Nu intenționa să retrăiască ultima săptămână, ci să treacă mai departe și să uite *totul*.

— Salut!

Ea își ridică privirea. Profesorul de studii cinematografice, domnul Granger, stătea la marginea copacilor. Granger era unul dintre profesorii tineri; era atrăgător și la modă, mereu la curent cu muzica, îi ignora pe copiii care-și trimiteau mesaje pe telefon în timpul orelor și vorbea despre semestrul petrecut peste hotare, la Paris, când băuse absint și se sărutase cu o dansatoare de cabaret. Inițiase un club de fotografie, unde elevii dezvoltau poze alb-negru așa cum se proceda cândva, și aproape toate fetele se înscrieseră.

Furia o făcu să simtă înțepături în piele. Nu trebuia să știe despre locul ăsta și, în plus, avea și alte motive să fie furioasă pe el. Granger fusese cel care îi făcuse să vizioneze filmul ăla blestemat. El îi organizase în grupuri după aceea. El întrebă: „Este crima justificată atât timp cât persoana a meritat-o cu adevărat?”

Acum Granger se apropie, scoțând o țigară din buzunar, gest care o surprinse.

— Nu credeam că ești fumătoare, spuse liniștit, aprinzându-și țigara.

Parker trase un fum. Nu știa dacă glumea; arăta *exact* ca o fumătoare.

— Trebuie să plec! spuse ea țâfnoasă, aruncând chiștocul în iarbă și strivindu-l cu pantoful.

Până și Crângul era distrus astăzi. Și, când intră din nou în școală, simți că o altă migrenă îngrozitoare se apropia.

Poate că, la urma urmei, i-ar fi fost de folos să meargă la psiholog, gândi ea deodată. Poate ar fi ajutat-o să blocheze toate amintirile alea. Poate ar fi hipnotizat-o până nu ar mai fi avut niciun fel de sentiment. Poate ar fi ajutat-o să-și revină.

Sau, poate că ceea ce-i făcuse lui Nolan dovedea că *nu* putea fi nicicum salvată, auzi o voce slabă în mintea ei.